

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Mieczysław Małecki

Sędziowie: SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

SSO Aleksander Brzozowski

Protokolant: p.o. staż. M. P.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej P. w P. A. I.

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 r.

sprawy skazanego **L. G.**

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P.

z dnia 20 września 2016 r. sygn. akt III K 368/16

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla punkt I oraz III i na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 87 § 1 kk i art. 89 § 1 i 1b k.k. łączy kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania oraz kary ograniczenia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach od 2 do 9 zaskarżonego wyroku i wymierza skazanemu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

b) na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w zakresie skazania z punktu 1 umarza.

1. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. kwotę 147,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

3. Zwalnia skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

A. B. M. H. B.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. wszczął z urzędu postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do **skazanego L. G.** (sygn. akt III K 368/16).

Sąd ten ustalił, że wymieniony został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 19 marca 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt VIII K 173/13 za przestępstwo z art. 283 w zw. z art. 280 § 1 kk popełnione w dniu 15 października 2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby oraz grzywny

w wysokości 80 stawek dziennych po 10 zł, przy czym postanowieniem z dnia 26 maja 2015 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, którą skazany odbył w całości;

2. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 9 lipca 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt VIII K 367/13 za przestępstwo z art. 157 § 1 kk popełnione w dniu 28 września 2012 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby, przy czym postanowieniem z dnia 26 maja 2015 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 8 października 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt VIII K 867/14 za popełnione w dniu 16 marca 2014 r. przestępstwa z art. 279 §1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 10 zł, z art. 13 §1 kk w zw. z art. 279 §1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 10 zł oraz z art. 279 §1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych po 10 zł, przy czym kary te połączono wymierzając karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat tytułem próby oraz grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych po 10 zł;

4. Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 6 lutego 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt III K 81/15 za przestępstwo z art. 278 §1 kk popełnione w dniu 3 grudnia 2014 r. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności;

5. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 11 lutego 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt VIII K 64/15 za przestępstwo z art. 193 kk popełnione w okresie od 1 do 4 września 2014 r. na karę 12 miesięcy ograniczenia wolności;

6. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 8 kwietnia 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt III K 138/15 za przestępstwo z art. 278 §1 kk popełnione w dniu 13 października 2014 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby;

7. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 29 marca 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 674/15 za przestępstwo z art. 226 §1 kk popełnione w dniu 29 września 2015 r. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności;

8. Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt III K 148/16 za przestępstwo z art. 226 § 1 kk popełnione w dniu 20 września 2015 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

9. Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 1 czerwca 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt III K 1183/15 za przestępstwo z art. 278 § 1 w zw. z art. 12 kk popełnione w okresie od 11 sierpnia 2015 r. do 12 sierpnia 2015 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W oparciu o tak poczynione ustalenia Sąd Rejonowy, wyrokiem łącznym z dnia 20 września 2016 r., orzekł następująco:

I. na podstawie art. 569 §1 kpk oraz art. 85 § 1, art. 86 § 1 i art. 87 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności wymierzone wyrokami opisanymi powyżej w pkt 2, 4-5 i 7-9 i wymierzył skazanemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 kpk na poczet wymierzonej w pkt I kary łącznej zaliczył oznaczone okresy zatrzymania oraz okres odbywania kary;

III. na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie co do objęcia karą łączną kar wymierzonych wyrokami opisanymi w pkt 1, 3 i 6;

IV. w pozostałym zakresie pozostawił powyżej opisane wyroki do odrębnego wykonania;

W pkt V i VI zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy skazanego zwrot 147,60 zł kosztów obrony udzielonej z urzędu, a także zwolnił skazanego z obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania (k. 77-77v).

Apelację od powyższego wyroku wnieśli: prokurator oraz obrońca skazanego.

Prokurator zaskarżył orzeczenie w całości na niekorzyść skazanego. Zarzucił obrazę prawa materialnego poprzez nieobjęcie węzłem kary łącznej kar wymierzonych w sprawach VIII K 867/14 oraz III K 138/15, mimo istniejących ku temu przesłanek. Wywodząc tak, oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (k. 91-94).

Obrońca skazanego zaskarżył zaś punkt I i V orzeczenia. Zarzucił rażąco niewspółmierność kary oraz obrazę przepisu prawa materialnego przy obliczaniu wartości zwrotu kosztów obrony udzielonej z urzędu. Podnosząc tak, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie niższej, oznaczonej kary łącznej, zasądzenie wyższej kwoty wynagrodzenia na rzecz obrońcy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (k. 101-104).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Z wniesionych dwóch środków odwoławczych to apelacja wniesiona przez prokuratora okazała się zasadna, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku łącznego na niekorzyść skazanego z powodu obrazę prawa materialnego. Apelację obrońcy skazanego uznać natomiast należało za bezzasadną, a przez to niezaskługującą na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy odniósł się w pierwszej kolejności do zastrzeżeń podniesionych przez prokuratora, albowiem były one dalej idące. Uczyniwszy to, podzielił stanowisko skarżącego, że orzeczenie Sądu Rejonowego zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa materialnego. Sąd ten nie objął bowiem węzłem kary łącznej jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz kar ograniczenia wolności, mimo że kary te podlegały łączeniu.

Sąd Rejonowy błędnie założył, że zmienione brzmienie art. 89 § 1 kk wyklucza łączenie kar różnorodnych. Nie uwzględnił bowiem, że wprowadzone do art. 89 kk przez nowelę z dnia 20 lutego 2015 r. zmiany stanowią uzupełnienie zmodyfikowanej regulacji dotyczącej warunkowego zawieszenia wykonania kary, która obecnie nie odnosi się już do kary ograniczenia wolności i grzywny. Przepisu tego nie można jednak interpretować w oderwaniu od innych przepisów. To jest art. 85 § 2 kk, który w zw. z art. 85 § 1 kk i art. 89 § 1 kk stwarza podstawę do łączenia kar różnorodnych orzeczonych z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, jeżeli podlegają one łączeniu. Zastrzeżenie o podleganiu łączeniu odczytywać zaś należy w kontekście art. 87 kk określającego, że możliwe jest wymierzenie jednej kary łącznej w przypadku, gdy za zbiegające się przestępstwa orzeczono wobec sprawcy kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności. W rozważanym przypadku sąd miał również możliwość poczynienia ustaleń czy w stosunku do wymierzonej kary łącznej zachodzą przesłanki przewidziane w art. 89 kk umożliwiające warunkowe zawieszenie wykonania tej kary (vide: komentarz 8-11 P. Kardasa do art. 89 kk [w:] W. Wróbel (red.) i A. Zoll (red.) Kodeks karny. Komentarz do art. 53-116, WK, 2016).

Kierując się powyższymi wskazówkami, Sąd Okręgowy uznał zasadność uwag prokuratora i stwierdził, że obowiązujące przepisy pozwalają na łączenie kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania oraz kar ograniczenia wolności o charakterze bezwzględny. Takiego połączenia należało zatem dokonać w rozpatrywanej sprawie i łączeniu poddać również kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego P. i J. w P. o sygn. akt VIII K 867/14 (skazanie ujęte w punkcie 3 zaskarżonego wyroku) oraz Sądu Rejonowego P. i J. w P. o sygn. akt III 138/15 (skazanie ujęte w punkcie 6 zaskarżonego wyroku). Przeszkodą do takiego rozstrzygnięcia nie była też podniesiona przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczność, że takie połączenie kar powoduje niekorzystne dla skazanego skutki i gorszą sytuację niż gdyby wykonywane były poszczególne kary orzeczone wobec niego w wyrokach jednostkowych. W razie zaistnienia przesłanek wymierzenia kary łącznej orzeczenie jej jest obowiązkiem sądu. Dlatego postępowanie w

sprawie wyroku łącznego może być wszczęte nie tylko na wniosek, ale i z urzędu (art. 570 KPK), a treścią wniosku sąd nie jest związany (post. SN z 10.6.2009 r., II KK 15/09, Prok. i Pr. 2010, Nr 3, poz. 18; post. SN z 8.3.2011 r., II KK 312/10, Biul. PK 2011, Nr 5, s. 44–45). Obowiązku tego nie uchyła interes skazanego, przemawiający w konkretnej sprawie przeciwko orzeczeniu kary łącznej (vide: Komentarz do KK pod red. K. Grześkowiaka 2017 r., System Informacji Prawnej Legalis, teza 6 do art. 85).

Ponieważ uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, Sąd Okręgowy uznał, że stwierdzone uchybienie może zostać usunięte przez zmianę zaskarżonego wyroku łącznego w instancji odwoławczej. Nie uwzględniono zatem wniosku końcowego apelacji prokuratorskiej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W konsekwencji, w oparciu o art. 437 § 1 i 2 kpk, Sąd Okręgowy dokonał zmiany wyroku łącznego i uchylił punkt I oraz punkt III, a następnie, opierając się na oznaczonych przepisach, połączył kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania oraz kary ograniczenia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w jego punktach od 2 do 9.

Sąd II instancji rozstrzygając tak, wziął pod uwagę – o czym trafnie wywiódł Sąd Rejonowy – że obowiązujące przepisy nie pozwalają na łączenie kar pozbawienia wolności lub kar ograniczenia wolności z karami grzywny. Stąd nie było podstaw, aby karą łączną objąć karę grzywny wymierzoną Ł. G. w sprawie o sygn. akt VIII 867/14 z wyroku opisanego w punkcie 6.

Natomiast na podstawie art. 572 kpk postępowanie w zakresie skazania z punktu 1 Sąd odwoławczy umorzył, gdyż kara orzeczona w sprawie Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu o sygn. akt VIII K 173/13 została w całości wykonana.

Sąd II instancji przystępując do rozważań na temat wymiaru kary łącznej wziął pod uwagę, że wysokość kary łącznej kształtuje się w zakresie od najwyższej z kar jednostkowych (absorpcja) do sumy kar jednostkowych (kumulacja). Oznacza to, że w rozważanym przypadku skazany Ł. G. mógł otrzymać karę od 8 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Założył też, że wyłączona jest możliwość opierania wymiaru kary łącznej na okolicznościach wziętych pod uwagę w trakcie wymierzania kar jednostkowych. Słuszną jest bowiem zasada, wedle której, przy wydawaniu wyroku łącznego nie są brane ponownie pod uwagę okoliczności przyjęte jako przesłanki wymiaru kary w sprawach poprzednio prawomocnie osądzonych. Celowość karania, bez czego kara nie byłaby sprawiedliwa, uzasadnia uwzględnienie okoliczności zaszłych po wymierzeniu tych kar, a w tym zachowania skazanego w trakcie wykonania kar (por. wyrok SA w Krakowie z 30 września 1998 r., II AKa 181/98, Prok. i Pr.-wkł. 1999/4/24; wyrok SA w Krakowie z 26 kwietnia 1994 r., II AKr 26/94, KZS 1994/5/14). Uwzględnienie w trakcie wymiaru kary łącznej okoliczności mających znaczenie przy wymiarze kar za poszczególne pozostające w zbiegu przestępstwa „prowadziłoby bowiem do ukrytego weryfikowania trafności orzeczeń o wymiarze kary, co byłoby sprzeczne z zasadą prawomocności wyroków, a więc i pewnością obrotu prawnego” (wyrok SA w Krakowie z 18 kwietnia 1991 r., II AKr 33/91, KZS 1991/4/9) oraz prowadziłoby do dwukrotnego orzekania z tej samej przyczyny – najpierw przy skazaniu, a następnie przy oznaczaniu kary łącznej. Byłoby to naruszenie zakazu orzekania o sprawie osądzonej (por. wyrok SA w Krakowie z 28 maja 1998 r., II AKa 95/98, KZS 1998/6/13). Z tego też względu, Sąd odwoławczy nie podzielił zastrzeżeń apelującego obrońcy, że przy miarkowaniu kary łącznej Sąd I instancji powinien był uwzględnić właściwości i warunki osobiste skazanego, w szczególności jego złą sytuację rodzinną, oraz że w momencie popełnienia przestępstwa był młodocianą. Okoliczności te były bowiem znane w toku wyrokowania co do przestępstw i rzutowały na wymiar kar jednostkowych. Natomiast w żadnym z rozpatrywanych przypadków przestępstw sprawca nie był nieletni, zatem ta okoliczność w ogóle nie znalazła potwierdzenia.

Sąd II instancji miał też na względzie, że wymiar kary łącznej w oparciu o dyrektywę kumulacji czy absorpcji, jako rozstrzygnięcia skrajne, wymaga szczególnego uzasadnienia. Uzasadnienie wymierzenia kary łącznej w wysokości sumy kar jednostkowych musi np. wynikać zarówno z dyrektyw prewencyjnych, ogólnej i szczególnej, jak i oceny związku (a raczej braku ścisłych więzi) między poszczególnymi przestępstwami. Zastosowanie dyrektywy kumulacji,

w szczególności częściowej, może wynikać z dopuszczenia się przez sprawcę przestępstw na szkodę różnych pokrzywdzonych, charakteryzujących się podobnym, stosunkowo wysokim stopniem społecznej szkodliwości (por. wyrok SN z 23 czerwca 1987 r., IV KR 55/86, OSP 1988/5/111). Jednym z elementów wpływających na możliwość oparcia wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji jest zaś stopień związku między pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - tym bardziej przeważa ich kumulacja, sumowanie (por. komentarz P. Kardasa do art. 86 kk [w:] ibidem).

Mając na względzie wyjątkowość opierania wymiaru kary łącznej na dyrektywie pełnej kumulacji bądź pełnej absorpcji, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, że w przedmiotowej sprawie nie zaistniały podstawy do ich zastosowania. Przyjął za organem orzekającym w pierwszej instancji, że właściwe będzie zastosowanie dyrektywy asperacji. To jest dyrektywy, która stwarza podstawy do orzeczenia kary łącznej w granicach adekwatnych z punktu widzenia zasad prewencji ogólnej i prewencji szczególnej, przy uwzględnieniu zasady racjonalizacji jako podstawowego celu wymiaru kary łącznej oraz zasady humanitaryzmu w stosowaniu kar i środków karnych, a także zasady poszanowania godności człowieka określonej w art. 3 kk. Dyrektywa asperacji z jednej strony pozwala unikać nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji, oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, z drugiej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikających z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych oraz poszanowania godności człowieka, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji (por. komentarz P. Kardasa do art. 86 kk [w:] ibidem).

Ze względu na treść apelacji obrońcy oskarżonego zaznaczenia też wymaga, że prymat celów wychowawczych przy wymiarze kary wobec sprawców młodocianych nie oznacza nakazu orzekania wobec takich sprawców kar łagodnych, nie wyraża więc szczególnej dyrektywy nakazującej pobłażliwe ich traktowanie (por. postanowienie SN z 19 października 2010 r., II KK 224/10, OSNwSK 2010/1/1978). Uwzględnić również trzeba, że „młodocianość” i „względy wychowawcze” nie mają samodzielnego bytu jako podstawa szczególnego kształtowania wymiaru kary (złagodzenia kary), a stanowią jedynie punkt wyjściowy i muszą być zestawione z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi, mającymi znaczenie dla wymiaru kary. Przy czym istotnymi przesłankami przy ustalaniu kary młodocianemu sprawcy winien być stopień jego zdemoralizowania, tryb życia przed popełnieniem przestępstwa, zachowanie się po jego popełnieniu, motyw i sposoby działania. Czynniki te mogą przeważać tak dalece, iż zasadne będzie wymierzenie nawet bardzo młodemu wiekiem sprawcy kary w górnych granicach ustawowego zagrożenia (postanowienie SN z 4 maja 2005 r., II KK 454/04, LEX nr 149647).

Biorąc pod uwagę powyższe wskazówki, a także założenia Sądu Rejonowego co do zasad miarkowania kary łącznej oraz uwzględnione przez ten Sąd ustalenia faktyczne (poczynione wszak w sposób w pełni poprawny), Sąd Okręgowy uznał, że nie ma przesłanek by wobec skazanego Ł. G. odstępować od dyrektywy asperacji. Stwierdził również, że pomiędzy poszczególnymi przestępstwami podsądnego dochodziło do znaczących odstępstw czasowych. Węzeł kary łącznej ujmował przecież zdarzenia, które oddzielało kilka miesięcy, a pomiędzy pierwszym z nich a ostatnim upłynęły aż trzy lata. Nie można było też pomijać ogólnej liczby czynów karalnych. Dodatkowo Sąd II instancji wziął pod uwagę, że przestępstwa Ł. G. godziły w różne rodzajowo dobra chronione prawem i popełnione zostały na szkodę różnych podmiotów. Ponadto fakt, że podsądny w bardzo młodym wieku jest już wielokrotnie karany za umyślne przestępstwa, przemawiało za przyjęciem, iż jest on znacząco zdemoralizowany. Dla jego resocjalizacji potrzebny zatem będzie dłuższy okres czasu.

Sąd Okręgowy, podobnie jak Sąd I instancji, wziął pod uwagę, jako okoliczność łagodzącą, pozytywną opinię skazanego z zakładu karnego. Stwierdził jednak, że jego zachowanie w jednostce penitencjarnej nie wyrasta w sposób bezprecedensowy ponad standard. Wspomniana opinia nie mogła więc w sposób zasadniczy przeważać tych okoliczności, które nakazywały surowszy wymiar kary łącznej.

Ostatecznie Sąd II instancji stwierdził, że w przypadku skazanego Ł. G. karą adekwatną, sprawiedliwą oraz uwzględniającą całość okoliczności jego przypadku będzie kara łączna w wysokości 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W sprawie nie zachodziły prawem przewidziane podstawy do analizy dopuszczalności zastosowania instytucji z art. 69 kk.

Sąd odwoławczy wziął też pod uwagę zarzuty obrońcy skazanego co do wymiaru zwrotu kosztów obrony udzielonej z urzędu w pierwszej instancji. Zauważyć w tym miejscu należy, że wartość tego zwrotu wyliczana była w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1801). Wedle § 4 ust. 1 tego rozporządzenia opłatę ustalało się w wysokości co najmniej 1/2 opłaty maksymalnej określonej w rozdziałach 2-4, przy czym nie mogła ona przekraczać wartości przedmiotu sprawy. Wedle zaś ust. 2 § 4 rozporządzenia ustalenie opłaty w wysokości wyższej niż określona w ust. 1, a nieprzekraczającej opłaty maksymalnej następowało z uwzględnieniem stopnia zawłości sprawy, nakładu pracy adwokata oraz wkładu jego pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności czasu poświęconego na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczby stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjętych w sprawie, w tym czynności podjętych w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu, wartości przedmiotu sprawy, wkładu pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie, a także trybu i czasu prowadzenia sprawy, obszerności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności. Zatem w tym kontekście zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwoty 147,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym było prawidłowe. Sąd niższej instancji określił przecieź wynagrodzenie na pułapie 1/2 opłaty maksymalnej, która zgodnie z § 17 ust. 5 rozporządzenia w sprawie o wydanie wyroku łącznego wynosi 240 zł (plus vat). Analiza stopnia zawłości sprawy oraz nakładu pracy adwokata nie uzasadniała ustalenia opłaty na podwyższonym poziomie.

Nie stwierdziwszy innej przesłanki odwoławczej, aniżeli ta opisana wcześniej, Sąd II instancji w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, o czym orzekł w punkcie 2.

W punkcie 3 orzeczono o kosztach nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. L. kwotę 147,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym w sprawie o wyrok łączny. Sąd nie widział podstaw by ustalać opłatę na podwyższonym poziomie, co stwierdzono po analizie stopnia zawłości przypadku oraz nakładu pracy obrońcy.

W punkcie 4 sentencji orzeczono natomiast o kosztach postępowania odwoławczego. Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk Sąd II instancji zwolnił skazanego Ł. G. z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze. Postanowiono tak, albowiem podsądny nie ma żadnego znaczącego majątku, a kilkuletnie pozbawienie go wolności i wiążące się z tym poważne ograniczenia w możliwościach zarobkowania uzasadniają wniosek, że uiszczenie kosztów za postępowanie odwoławcze byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

A. B. M. H. B.